

Pagal Liudą Dovydėną
Prie ugniakuro

Kiek tik akys užmato, mus supa lapuočių miškas, kuris tik vienoj vietoj prakiūra laukais, o aplink pievas plačias miškai kaip žali debesys. Pačiam viduryje pievų šviečia mažas ežeriukas, kur dažnai nusileidžia laukinės antys. Visoj plačioj pievoj prisodinta lyg kažkieno ranka beržiukų, ąžuolų; prie ežeriuko vėjuje siūbuoja kuokštai krūmų, karklų. Bet retai paklydę berželiai, ąžuoliukai viršum vešios žolės stiebiasi, dažnai pasvirę į pievos žiedus.

Prie ugniakuro liekam tik mudu, nes merginos pasisiekė anoj pusėj pievos triukšmaujantį jaunimą, kuris dabar dainas dainuoja, armonika groja. Ir aš norėčiau būti toj jaunimo šutvėj, bet man reikia pamaišyti bulviene, kurstyti ugnį, dažnai prižiūrėti arklius krūmuose, kur jie plaka geležines grandines ir retkarčiais susižvengia su daugybe arklių, kurių pilni krūmai ir, atrodo, būtina jiems taip susisiekti žvengimu.

Sėdžiu prie ugnies įraudęs ir žiūriu į vakarinę žvaigždę, iškilusią viršum miško, kur pieva nusmailėja, lyg sūrmaišelio galas.